

Mūžīgais tukšums skapjos un jaunu oriģinālu apģērbu trūkums, lai atstātu uz visiem iespaidu, sievietei liek izkopt labu gaumi un attīstīt fantāziju. Izmantojot šallīti, garlaicīgu biroja blūzi var pārvērst par pikantu un gaisīgu izstrādājumu. Šaura jostiņa, kas ir ievērtā nevis biksēs, bet uzlikta virs blūzes, radīs drosmīgu un novatorisku iespaidu. Tā ir modelēšanas būtība – ieceres īstenošana, izmantojot dažādus paņēmienus, lai radītu estētiskā ziņā sarežģītāku izstrādājumu.

Dāma ar dažiem liekā svara kilogramiem, kas ir apveltīta ar labu gaumi un noteiktām prasmēm, varēs iešūt, piegriezt, ievietot ielaidumu, saīsināt, pagarināt vai drapēt savu apģērbu. Kopējos vilcienos modelēšanu var uzskatīt par pamata piegrieztnes pielāgošanu individuālam augumam, ņemot vērā miesasbūvi, stāju un citas īpatnības. Ja jums ir lieliskas zināšanas antropoloģijā un morfoloģijā, konstruēšanas rezultātā, iespējams, būs nepieciešama tikai viena laikošana. Šuvējs konstruktors, analizējot modeli, nosaka, ar kādiem paņēmieniem ir iespējams risināt formu, siluetu, izstrādājuma piegriešanu, tā dekoratīvi estētiskos elementus. Konstruēšana ir cilvēka auguma trīs dimensiju pārvešana plaknē. To vienmēr veic uz modeļa pamata bez šuvju tiesas.

Modelēšana var būt radoša vai tehniska. Apģērbu radošo modelēšanu veic tērpu mākslinieki, dizaineri, modelētāji. Radošai modelēšanai ir divas fāzes – modeļa tēla radīšana uz papīra un tā īstenošana, izmantojot materiālu, ko papildina ar aksesuāriem. Pirmais etaps ir modeļa zīmējuma radīšana, ņemot vērā modes tendences, prognozes, nepieciešamo audumu un aksesuāru pieejamību. Otrais – lekālu izveide, piegriešana, modeļa šūšana, ņemot vērā auguma īpatnības, līnijas, iešuves, tēla papildināšana ar paredzētajiem dekoratīvajiem elementiem. Radot modeli modes skatei, ir svarīgi ņemt vērā arī to, vai tas iekļausies kolekcijā. Īstenojot lielapjoma apģērbu ražošanu šūšanas fabrikā, darbs ar modeli tiek pabeigts, sastādot tehnisko uzdevumu, sagatavojot galvenos un palīglekālus. Modelētāja darbs vienmēr ir interesants un pieprasīts, jo ekskluzīvs apģērbs tiek radīts ne tikai Parīzes un Milānas modes namos.

Konstruēšanas paņēmieni daudzveidībā izšķir 10 galvenos paņēmienus: šuvju savienošana (piedurknes vīles un roces nesakrišana var radīt ieplānotu vai neparedzētu un nepieļaujamo kroku rašanos); radiālā iegriezuma paņēmieni; iegriezuma papildu līniju izveide (iespējams, iešuvi vajadzēs pārvērst citā virzienā, lai nepieļautu krustošanos); piegrieztnes stūra griezumus (pārceļot iešuves atvērumu); piegrieztnes daļu paralēla pārvešana; piegrieztnes līniju pārvešana; sarežģītu līkņu pārvešana; līknes garuma mērīšana; iešuvju izvietojums un ieloces atvēruma pieaudzēšana, lai veidotu iešuvi.

Modelēšanas paņēmieni ir vēl vairāk – gan drapēšana, atdaļas, reljefi, volāni, aizdares, krokas, zvanveida iegriezums, ieloces un iešuves, faltes un daudz kas cits. Tos plaši izmanto modes industrijā.

Tādējādi var secināt, ka apģērbu konstruēšana ir neatņemam konservatīvā bāze, uz kuras pamata nenogurdināmie un radošie dizaineri, izmantojot modelēšanas paņēmienus, rada novatoriskas, drosmīgas formas vai elegantus klasiskus siluetus.